

תת"ע 10570/11/17 - מדינת ישראל נגד אבי קורצברג - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10570-11-17 מדינת ישראל נ' אבי קורצברג
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבי קורצברג - נוכח

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 6.6.17 נרשם לנאשם דוח שייחס לו עבירה של סטייה מנתיב הגורמת הפרעה או סיכון לתנועה. בדיון המענה הודיעה התביעה על תיקון כתב האישום כך שהעבירה שתיוחס לנאשם תהא עבירה על תקנה 21 (ב)(1) לת"ת ('קיפוח זכות'). כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשם. הנאשם כפר בכך שעבר את העבירה המיוחסת לו ("לא קיפחתי זכות של אף אחד"). הוא טען כי עומדת לו "הגנה מן הצדק". מכיוון שלא חל שינוי בעובדות הדוח - וכפועל יוצא גם לא ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי מפני האישום - דחיתי את טענת "ההגנה מן הצדק". הדיון נקבע לשמיעת ראיות.

2. במסגרת פרשת התביעה העידה השוטרת ספיר ברנס (להלן: "השוטרת"). באמצעותה הוגשו דוח, שרטוט הזירה ומזכר (ת/1-3). השוטרת נחקרה ארוכות על ידי הנאשם. היא נשאלה בין היתר אם היה ביכולתה להבחין ממקום עמידתה בשיח שניהל הנאשם עם נהג אחר בטור המכוניות שהתכוון לפנות ימינה ממרחק של 180 מ'. השוטרת השיבה אינה יכולה להשיב על כך אולם על מנת שהנאשם לא יעבור את העבירה המיוחסת לו היה עליו לבקש את רשותם של כל הנהגים הממתינים בטור המכוניות שהתכוון לפנות ימינה.

3. בפרשת ההגנה העיד הנאשם. לטענתו פנה שמאלה מרחוב החשמונאים לכיוון שד' בגין לצפון כאשר הוא בנתיב הימני המאפשר נסיעה ישר בלבד (ע' 8 ש' 10-13). זאת, העיד הנאשם, כאשר בכוונתו היה "להשתלב ימינה ולהיכנס לאיילון צפון" (ע' 8 ש' 14-15). לדבריו, השתלבותו בטור המכוניות שהמתין לבצע פנייה ימינה הייתה ללא נטילת רשות מאיש מן הנהגים ("הגעתי, לא ביקשתי מאף נהג השתלבתי תוך כדי כי המופע של הירוק הוא לכולם. זה קו מקווקוו, נכנסתי השתלבתי עם התנועה" (ע' 7 ש' 11-13). הנאשם הוסיף כי הסדרי התנועה הקיימים במקום, בעטיין של עבודות הרכבת הקלה, לא הותירה בפניו ברירה אלא לנהוג כפי שנהג ("זה שמחפשים לתת דוחות בסיטואציה כזו שכל העיר הזו מחורבת ואין דרך אחרת אין לי מה לעשות, הדרך היחידה היא להמשיך ישר ולא להמשיך לכיוון שאני צריך.. כל הנהגים עושים את זה, אין דרך אחרת" (ע' 7 ש' 13-15)).

דין והכרעה

4. טרם שאדון בנסיבותיו של המקרה עלי להקדים ולהבהיר כי לא זו בלבד שלנאשם לא עומדת בנסיבות תיקון כתב האישום טענה של "הגנה מן הצדק" אלא ההפך הוא הנכון. זכותה ואף חובתה של התביעה היא "**לבחור באופציה הנורמטיבית - עונשית ההולמת ביותר את טיבו של האירוע הפלילי כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום**". דווקא הימנעות התביעה מלעשות כן עשוי "**בנסיבות מסוימות, קיצוניות במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתיקון הליקוי**" (בג"ץ 7195/08 אבו רחמה נ' הפצ"ר (1.7.09)).

5. לגופו של עניין. העבירה על תקנה 21 (ב)(1) קובעת כי "**כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא יקפח את זכותו של אדם להשתמש שימוש מלא באותה דרך**". הפסיקה שפירשה את התקנה האמורה קבעה כי "**עלינו לראות את התקנה כאילו טבועה בה האפשרות להניח לאדם שטעה בתום לב בבחירת נתיב תנועה, או שהסתבר לו שעליו לשנות את נתיביו, דרך להשתלב בנתיב הנכון שלא בכפיית רצונו על אחרים... ההנחה הנטענת היא שמתן הרשות, אפילו של נהג יחיד, שוללת את קיפוח הזכות**" (ע"פ 4004/98 ורשבסקי נ' מדינת ישראל; ראו גם: עפ"ת (ת"א) 19089-02-16 **ציוני נ' מדינת ישראל**). בניסוח אחר, מי שטעה בתום לב בבחירת נתיב נסיעה או שהסתבר לו כי עליו לשנות נתיב נסיעה רשאי לבקש לשם כך את רשותו של נהג המצוי בנתיב אליו הוא מכוון להגיע ודי בקבלת רשות מנהג אחד כדי שהעבירה של קיפוח זכות כלל לא תשתכלל, אף אם במקום היו נהגים נוספים שלא נתנו הסכמתם לעניין.

6. מן הראיות **שהציג הנאשם** עולה כי הנאשם לא טעה בתום לב בבחירת נתיב נסיעה. מדובר במי שנסע כפי שנסע בכוונת מכוון בידעה כי הגעה ליעדו כרוכה בביצוע העבירה וזאת בנימוק שהסדרי התנועה במקום מחייבים לבצע את העבירה שכן "**כל הנהגים עושים את זה, אין דרך אחרת**" (ע' 7 ש' 17). הנאשם העיד כי פנה שמאלה מרחוב החשמונאים לשד' בגין ונסע צפונה כשהוא בנתיב הימני שמאפשר נסיעה לכיוון ישר בלבד (ע' 8 ש' 10-13). הוא נסע כאמור במגמה "**להשתלב ימינה ולהיכנס לאיילון צפון**" (ע' 8 ש' 14-15). הנאשם "השתלב" בטור המכוניות הפונה ימינה מבלי לבקש רשות מאיש מן הנהגים שהמתינו בסבלנות לפנות ימינה ("**הנעתי, לא ביקשתי רשות מאף נהג השתלבותי תוך כדי כי המופע הירוק הוא לכולם**"... (ע' 7 ש' 11-13)). הנאשם ניסה בחקירה נגדית "לבחון" את יכולתה של השוטרת להבחין בשיח שניהל במרחק כ-180 מ' ממקום עמידתו עם נהג אחר. ברם, נוכח גרסת הנאשם כי לא ביקש רשות מאיש "להשתלב" בטור המכוניות המבקש לפנות ימינה ברור כי יכולתה או אי יכולתה של השוטרת להבחין בשיח זה (שלגרסת הנאשם לא היה ולא נברא) אינה מעלה ואינה מורידה.

7. הנה כי כן, הנאשם שלפני איננו יכול בשום אופן להיחשב כמי "**שטעה בתום לב בבחירת נתיב הנסיעה**" אלא כמי שנהג כפי שנהג בכוונת מכוון "להשתלב" בטור המכוניות הפונה ימינה מבלי לטרוח לבקש לשם כך רשות ממי מן הנהגים שהמתינו בסבלנות לביצוע הפנייה ימינה.

8. אפנה כעת לברר את טענת הנאשם כי נוכח הסדרי התנועה במקום לא ניצבה לפניו ברירה אלא לנהוג כפי שנהג וכי "**כל הנהגים עושים את זה, אין דרך אחרת**" - האמנם? הנאשם העיד כי אילו לא היה "משתלב" לנתיב המאפשר פנייה ימינה עליו להמשיך לנסוע ישר ("**אין לי דרך אחרת, אין לי מה לעשות, הדרך היחידה זה להמשיך ישר ולא להמשיך לכיוון שאני צריך**" (ע' 7 ש' 14-15)). הנאשם לא הביא ראיה המבססת טענה כי המשך

נסיעתו ישר לא הייתה יכולה, ולו גם "במחיר" של נסיעה ארוכה או ממושכת יותר, להביאו למחוז חפצו (איילון צפון). ברור לכל בר דעת כי עבודות הרכבת הקלה פוגעות ביכולת לנוע בנוחות. פגיעה זו בנוחות התנועה אינה יכולה להעניק הכשר לביצוע עבירות, וודאי שלא בנימוק (שלא הוכח) כי לא היה מנוס בנסיבות זולת ביצוע העבירה.

9. לסיכום, מן הראיות שהציג הנאשם עולה כי הנאשם עקף את טור המכוניות (או חלק ממנו) שהתכוון לבצע פנייה ימינה והשתלב בפנייה ימינה מבלי לבקש רשות תוך קיפוח זכותם של הנהגים בטור. בנסיבות, השתלבותו של הנאשם בנתיב המוביל לפנייה ימינה הייתה מהלך מתוכנן ולא נבעה מטעות בתום לב בבחירת נתיב. בנוגע להסדרי התנועה במקום, לא הוכח כי לנאשם לא הייתה ברירה אלא לבצע את העבירה אותה ביצע. הנאשם לא הוכיח כי אילו היה ממשיך בנסיעה ישר ולא מבקש לפנות ימינה תוך קיפוח זכות, לא היה עולה בידיו להגיע לאיילון צפון ולו גם "במחיר" של הארכת זמן הנסיעה או הדרך אותה היה עליו לנסוע. לאור כל זאת מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן.

ניתנה היום, 11 מרץ 2018, במעמד הצדדים